

SENAT DE BELGIQUE**SESSION EXTRAORDINAIRE DE 1991-1992**

29 SEPTEMBRE 1992

Proposition de loi modifiant le Code de la nationalité belge

(Déposée par M. Vandenhoute et consorts)

DEVELOPPEMENTS

Une loi du 13 juin 1991 accorde, sans conditions d'intégration, notre nationalité à tous les étrangers nés en Belgique dans le cadre des articles 11, 11*bis* et 12*bis* du Code de la nationalité belge (C.N.B.).

Voici d'un coup quelque 130 000 « nouveaux Belges », selon les estimations officielles, et nous n'avons aucun gage d'intégration et donc aucun gage de cohabitation harmonieuse avec la population autochtone.

Une nationalité que l'on reçoit même sans l'avoir demandée ou souhaitée, une nationalité que l'on n'a pas méritée, n'a de valeur ni aux yeux de ceux qui l'acquièrent ni aux yeux des Belges d'origine.

Il convient donc de proposer, notamment aux jeunes immigrés, de devenir non pas des « Belges sur papier », mais de vrais Belges, acceptés par nos compatriotes.

Parce qu'ils auront clairement démontré leur volonté de devenir Belges. Parce qu'ils auront prouvé qu'ils vivent ici, qu'ils y travaillent, qu'ils ont créé des

BELGISCHE SENAAT**BUITENGEWONE ZITTING 1991-1992**

29 SEPTEMBER 1992

Voorstel van wet tot wijziging van het Wetboek van de Belgische nationaliteit

(Ingediend door de heer Vandenhoute c.s.)

TOELICHTING

Een wet van 13 juni 1991 verleent zonder integratievoorwaarden onze nationaliteit aan al de in België geboren vreemdelingen, in het kader van de artikelen 11, 11*bis* en 12*bis* van het Wetboek van de Belgische nationaliteit (W.B.N.).

Dat betekent ineens zowat 130 000 « nieuwe Belgen », naar officiële schatting, en wij hebben geen enkele waarborg van integratie en dus geen enkele waarborg van een harmonisch samenleven met de inheemse bevolking.

Een nationaliteit die men verkrijgt zelfs zonder ze gevraagd of gewenst te hebben, een nationaliteit die men niet verdiend heeft, heeft waarde noch in de ogen van degenen die ze verwerven noch in de ogen van de Belgen van oorsprong.

We moeten dus voorstellen, met name aan de jonge immigranten, geen « papierbelgen » te worden maar echte Belgen die door onze landgenoten worden aanvaard.

Ze dienen duidelijk hun wil te laten kennen om Belg te worden. Ze zullen bewijzen dat ze hier leven, dat ze hier werken, dat ze banden met ons hebben

liens avec nous, qu'ils sont familiarisés avec notre façon de vivre, notre langue, notre histoire, qu'ils sont attachés à notre pays comme nous le sommes nous-mêmes.

Le droit traditionnel de la Belgique est le « *ius sanguinis* » : la nationalité belge ne coule de source que pour l'enfant né d'un auteur belge.

La présente proposition limite l'application du « *ius soli* » à la troisième génération d'immigrés : comme dans la loi du 28 juin 1984, elle suppose une déclaration de l'auteur étranger.

Au surplus, elle impose à celui-ci une condition essentielle : renoncer à la nationalité d'origine de l'enfant.

La même condition (renonciation à la nationalité d'origine) est rétablie (elle existait, jusqu'en 1984, sous l'empire des lois coordonnées du 14 décembre 1932) pour les modes essentiels d'acquisition volontaire de la nationalité : l'option et la naturalisation.

La Convention de La Haye du 12 avril 1930, ratifiée par la Belgique, posait déjà qu'il est de l'intérêt de la communauté internationale que tout individu ait une nationalité et une seule.

Il est de l'intérêt de la Nation que la loyauté des « nouveaux Belges » lui soit acquise et lui soit acquise sans partage.

Car une chose est, écrivait le ministre d'Etat Jean Gol, d'accueillir l'étranger à l'abri des lois belges et une autre chose est de l'appeler à participer aux décisions et à défendre le pays en cas de besoin.

Le cumul de nationalités, trop souvent synonyme de conflit d'allégeances, voire d'identités, est supprimé par la proposition et limité aux seuls cas « naturels » de bipatridie, tel celui de l'enfant issu de parents de nationalités différentes (art. 8 du C.N.B.).

L'Allemagne, l'Autriche, l'Espagne, la Suisse, le Danemark ou le Luxembourg, par exemple, respectent de même le principe de l'unicité de nationalité, posé par la Convention de La Haye.

La proposition revoit aussi le contenu de l'enquête d'idonéité menée par le parquet du procureur du Roi, tant pour l'option que pour la naturalisation (et par voie de conséquence pour l'option du conjoint étranger).

aangeknoopt, dat ze vertrouwd zijn geraakt met onze levenswijze, onze taal, onze geschiedenis, dat ze aan ons land gehecht zijn zoals wij dat zelf zijn.

Traditioneel geldt in het Belgische recht het « *ius sanguinis* » : de Belgische nationaliteit is alleen voor een uit een Belgische ouder geboren kind vanzelfsprekend.

Dit voorstel beperkt de toepassing van het « *ius soli* » tot de derde generatie immigranten : zoals in de wet van 28 juni 1984 veronderstelt het een verklaring van de vreemde ouder.

Bovendien legt het die ouder een wezenlijke vereiste op : afstand doen van de oorspronkelijke nationaliteit van het kind.

Dezelfde vereiste (afstand van de oorspronkelijke nationaliteit) wordt opnieuw ingevoerd (ze was, tot in 1984, door de bij koninklijk besluit van 14 december 1932 gecoördineerde wetten opgelegd) voor de voornaamste wijzen van vrijwillige verkrijging van de nationaliteit : de nationaliteitskeuze en de naturalisatie.

Het Verdrag van Den Haag van 12 april 1930, door België bekrachtigd, stelt reeds dat de internationale gemeenschap er belang bij heeft, dat ieder één nationaliteit bezit en slechts één.

Het is voor de Natie van belang dat zij kan rekenen op de onverdeelde loyauté van de « nieuwe Belgen ».

Want zoals staatsminister Jean Gol schreef, de vreemdeling de bescherming van de Belgische wetten aan te bieden is een zaak, maar het is een andere zaak hem uit te nodigen deel te nemen aan de beslissingen en desnoods aan de verdediging van het land.

De cumulatie van nationaliteiten, die te vaak gelijk staat met loyautéconflict of zelfs met identiteitsconflict, wordt door het voorstel afgeschaft en beperkt tot de « natuurlijke » gevallen van dubbele nationaliteit, zoals voor het uit ouders van verschillende nationaliteiten geboren kind (art. 8 van het W.B.N.).

Duitsland, Oostenrijk, Spanje, Zwitserland, Denemarken en Luxemburg nemen bijvoorbeeld eveneens het beginsel van de eenheid van nationaliteit, dat in het Verdrag van Den Haag ingeschreven is, in acht.

Het voorstel herzielt eveneens de inhoud van het door het parket van de procureur des Konings ingestelde geschiktheidsonderzoek, zowel voor de nationaliteitskeuze als voor de naturalisatie (en bijgevolg voor de nationaliteitskeuze van de vreemde echtgenoot).

Il paraît essentiel de poser clairement les conditions auxquelles les centaines de milliers d'étrangers résidant aujourd'hui sur notre territoire devront répondre pour être admis dans la communauté nationale.

Les lois coordonnées du 14 décembre 1932 ne précisaient pas le contenu de l'enquête d'idonéité (art. 10 et 16).

La loi du 28 juin 1984 précise qu'elle porte sur l'absence de faits personnels graves et sur une volonté d'intégration suffisante (art. 15 et 21); ces dispositions sont toujours en vigueur.

En édictant aujourd'hui les six éléments sur lesquels portera l'enquête, la proposition se limite souvent à reprendre, dans les travaux parlementaires et quelquefois mot pour mot, ce que le législateur belge entendait en 1984 par « absence de faits graves » ou « volonté d'intégration suffisante ».

Ainsi, cette proposition rend explicites les exigences implicites de la loi aujourd'hui en vigueur.

Par ailleurs, ce texte s'inspire systématiquement des législations d'application dans nombre de pays démocratiques.

Ainsi, la première condition (article 15, § 2, 1°) est reprise en toutes lettres de l'exposé des motifs du C.N.B.: « son comportement manifeste clairement son désir de vivre avec des Belges et en harmonie avec eux ».

L'accoutumance au mode de vie et usages (article 15, § 2, 2° et 3°) figure dans les droits suisse et allemand. Il est essentiel que nos futurs compatriotes souscrivent à des valeurs sur lesquelles nous ne transigerons pas.

A contrario, on notera d'ailleurs que les travaux parlementaires du C.N.B. entendent « éviter les acquisitions de nationalité qui auraient pour seul but de régler des problèmes administratifs ou de bénéficier d'avantages ».

De même, la connaissance d'une langue nationale (article 15, § 2, 4°) est mentionnée dans l'exposé des motifs du C.N.B. Elle figure dans les codes ou lois allemand, suisse, turc, portugais, américain et danois.

L'absence d'arrêté de renvoi ou d'expulsion (article 15, § 2, 5°) est citée dans les travaux préparatoires du C.N.B. et est déterminante entre autres en Autriche et en Grèce.

La moralité (article 15, § 2, 6°) figure de même dans les travaux préparatoires belges et fait l'objet d'exigences détaillées en droit allemand (exclusion d'alcooliques, de toxicomanes ou de personnes rétives au travail, ...), en droit autrichien (pas de condam-

Het lijkt van essentieel belang duidelijk de voorwaarden te stellen waaraan de honderdduizenden vreemdelingen die vandaag op ons grondgebied vertoeven, moeten voldoen om toegelaten te worden tot de nationale gemeenschap.

De gecoördineerde wetten van 14 december 1932 gaven geen aanwijzingen over de inhoud van het geschiktheidsonderzoek (art. 10 en 16).

De wet van 28 juni 1984 preciseert dat het onderzoek betrekking heeft op het ontbreken van gewichtige feiten eigen aan de persoon en op een voldoende integratiewil (artikelen 15 en 21): deze bepalingen zijn alsnog van toepassing.

Bij het bepalen van de zes punten waarop het onderzoek voortaan betrekking zal hebben, beperkt het voorstel zich vaak tot het overnemen, soms letterlijk, uit de parlementaire stukken van wat de Belgische wetgever onder « ontbreken van gewichtige feiten » of « voldoende integratiewil » verstond.

Op die wijze expliciteert het voorstel de impliciete vereisten van de huidige wet.

Ook neemt het voorstel systematisch een voorbeeld aan de wetgeving die in tal van democratische landen van kracht is.

Zo is de eerste vereiste (artikel 15, § 2, 1°) ontleend aan de memorie van toelichting van het W.B.N.: zijn handelwijze getuigt duidelijk van zijn wil om met Belgen samen te leven en in harmonie met hen.

Het vertrouwd raken met de leefgewoonten en gebruiken (artikel 15, § 2, 2° en 3°) wordt in het Zwitserse en Duitse recht vermeld. Het is van wezenlijk belang dat onze toekomstige landgenoten waarden onderschrijven die voor ons niet bespreekbaar zijn.

A contrario zij erop gewezen dat er in de parlementaire voorbereiding van het W.B.N. wordt beoogd « de nationaliteitsverkrijgingen te verijdelten die als enig doel zouden hebben administratieve problemen in orde te brengen of van voordelen te genieten ».

Zo ook wordt de kennis van een landstaal (artikel 15, § 2, 4°) in de memorie van toelichting van het W.B.N. vermeld. Ze wordt in Duitsland, Zwitserland, Turkije, Portugal, de Verenigde Staten en Denemarken eveneens vereist.

Het ontbreken van een terugwijzings- of uitzettingsbesluit (artikel 15, § 2, 5°) wordt in de parlementaire voorbereiding van het W.B.N. vermeld en is doorslaggevend, o.m. in Oostenrijk en in Griekenland.

De moraliteit (artikel 15, § 2, 6°) wordt eveneens in de Belgische parlementaire voorbereiding aangehaald en deze vereiste wordt uitvoerig toegelicht in de Duitse wetgeving (uitsluiting van dronkzuchtigen, drugsverslaafden of werkonwilligen ...), in de Oos-

nation à plus de six mois de prison ni de procédure pénale pendante), en droit grec (absence de peine de prison de plus d'un an pour vol, escroquerie,...), en droit turc (absence de vols, escroqueries ou délits similaires), en droit portugais, en droit américain (exclusion des personnes s'adonnant à la drogue, à la prostitution,...), en droit danois (une condamnation pénale exclut toute demande de naturalisation pendant les cinq années qui suivent la libération!) et en droit luxembourgeois.

Quant aux conditions de résidence en Belgique, tant en ce qui concerne l'option que la naturalisation, il n'est plus question d'assimiler à la résidence dans notre pays... la résidence à l'étranger, pour peu qu'on ait conservé des attaches avec la Belgique.

Les articles 14, alinéa 3, et 19, alinéa 3, du C.N.B. sont dès lors abrogés: notre nationalité ne s'acquiert pas par correspondance!

Par ailleurs, dans le texte actuel, l'époux d'une Belge peut acquérir notre nationalité selon la procédure de l'article 16, après six mois de vie commune seulement.

Ce délai, dit le rapport à la Chambre, n'est qu'un minimum destiné à dissuader les mariages de complaisance.

Ce minimum n'a dissuadé personne et l'actuel ministre de la Justice a d'ailleurs déclaré à la Chambre que les mariages simulés étaient aujourd'hui «un véritable fléau».

Le délai de vie commune est dès lors porté à 2 ans par la présente proposition.

Enfin, le nouveau Belge par option ou naturalisation prêterait serment à sa nouvelle patrie: dans son esprit comme dans le nôtre, l'allégeance à la Belgique doit être claire et sans équivoque.

Le serment existe tant en Grèce (la formule retenue s'inspire du droit grec) qu'en Espagne, en Suisse (par exemple dans le canton de Vaud), aux États-Unis ou en Italie.

Jacques VANDENHAUTE.

*
* *

tenrijkse wetgeving (geen veroordeling tot een gevangenisstraf van meer dan zes maanden noch hangende strafrechtelijke rechtspleging), in de Griekse wetgeving (geen gevangenisstraf van meer dan een jaar voor diefstal, oplichting ...), in de Turkse wetgeving (geen diefstal, oplichting en soortgelijke misdrijven), in de Portugese wetgeving, in de Amerikaanse wetgeving (uitsluiting van personen die zich inlaten met verdovende middelen, prostitutie ...), in de Deense wetgeving (een strafrechtelijke veroordeling sluit ieder verzoek om naturalisatie uit gedurende vijf jaar na de invrijheidstelling!) of in de Luxemburgse wetgeving.

Wat de verblijfsvoorwaarden in België betreft, zowel wat betreft de nationaliteitskeuze als de naturalisatie, kan er geen sprake meer van zijn het verblijf in het buitenland gelijk te stellen met het verblijf in ons land, als men maar banden met België heeft bewaard.

De artikelen 14, derde lid en 19, derde lid W.B.N. worden diensgevolge geschrapt: onze nationaliteit verkrijgt men niet per briefwisseling!

Anderzijds kan de vreemde echtgenoot van een Belg volgens de huidige wet onze nationaliteit verkrijgen, overeenkomstig de procedure in artikel 16, na slechts zes maanden te hebben samengeleefd.

Deze termijn, vermeldt het Verslag aan de Kamer, is alleen een minimumtermijn, bedoeld om schijnhuwelijken te ontmoedigen.

Dit minimum heeft niemand ontmoedigd en de huidige Minister van Justitie heeft de schijnhuwelijken voor de Kamer ooit als «een ware plaag» bestempeld.

De termijn wordt dus door het onderhavige voorstel tot twee jaar verlengd.

Tot slot zal de nieuwe Belg door vaderlandskeuze of naturalisatie de eed afleggen tegenover zijn nieuw land: voor hem, zoals voor ons, dient zijn getrouwheid aan België duidelijk en ondubbelzinnig te zijn.

De eed wordt vereist zowel in Griekenland (de formule is aan de Griekse wet ontleend) als in Spanje, Zwitserland (b.v. in het kanton Vaud), in de Verenigde Staten en in Italië.

*
* *

PROPOSITION DE LOI**Article premier**

L'article 11 du Code de la nationalité belge est remplacé par la disposition suivante:

« *Article 11.* — « Est Belge l'enfant né en Belgique dont un auteur ou un adoptant :

1. est né lui-même en Belgique;
2. y a eu sa résidence principale durant cinq ans au cours des dix années précédant la naissance de l'enfant ou la date de prise d'effet de l'adoption;

3. fait une déclaration réclamant pour son enfant ou son enfant adoptif l'attribution de la nationalité belge. Cette déclaration doit être faite devant l'officier de l'état civil de la résidence principale de l'enfant et avant que celui-ci n'ait atteint l'âge de douze ans; elle est inscrite et mentionnée conformément à l'article 22, § 4;

4. rapporte la preuve:

- a) soit qu'il a renoncé pour l'enfant à la nationalité d'origine de celui-ci;
- b) soit que l'enfant perd sa nationalité d'origine par le seul effet de l'attribution de la nationalité belge.

Cette preuve est dans les deux cas fournie par une attestation de l'Etat d'origine.»

Art. 2

L'article 11*bis* du même Code est abrogé.

Art. 3

La section 1re du chapitre III du même Code est abrogée. Les sections 2, 3, 4 et 5 sont numérotées respectivement 1, 2, 3 et 4.

Art. 4

Le troisième alinéa de l'article 14 du même Code est abrogé.

Art. 5

Un article 14*bis*, rédigé comme suit, est inséré dans le même Code:

« *Article 14bis.* — L'option n'est recevable que si l'intéressé prouve:

- soit avoir renoncé à sa nationalité d'origine;
- soit perdre celle-ci par le seul effet de l'acquisition de la nationalité belge.»

VOORSTEL VAN WET**Artikel 1**

Artikel 11 van het Wetboek van de Belgische nationaliteit wordt vervangen door de volgende bepaling:

« *Artikel 11.* — Belg is het kind geboren in België van wie een ouder of een adoptant :

1. zelf in België geboren is;
2. er gedurende vijf jaar in de loop van de tien jaren voorafgaand aan de geboorte van het kind of de dag waarop de adoptie uitwerking heeft, zijn hoofdverblijf heeft gehad;

3. een verklaring aflegt tot toekenning van de Belgische nationaliteit aan zijn kind of geadopteerd kind. Deze verklaring dient te worden afgelegd voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de hoofdverblijfplaats van het kind en vóór dit de leeftijd van twaalf jaar heeft bereikt; ze wordt ingeschreven en vermeld overeenkomstig artikel 22, § 4;

4. het bewijs levert:

- a) of dat hij voor het kind afstand heeft gedaan van de nationaliteit van oorsprong van het kind;
- b) of dat het kind zijn nationaliteit van oorsprong verliest door het feit zelf van de toekenning van de Belgische nationaliteit.

Dit bewijs blijkt in beide gevallen uit een door het land van oorsprong afgegeven getuigschrift.»

Art. 2

Artikel 11*bis* van hetzelfde Wetboek wordt opgeheven.

Art. 3

Afdeling 1 van hoofdstuk III van hetzelfde Wetboek wordt opgeheven. De afdelingen 2, 3, 4 en 5 worden respectievelijk vernummerd tot de afdelingen 1, 2, 3 en 4.

Art. 4

Het derde lid van artikel 14 van hetzelfde Wetboek wordt opgeheven.

Art. 5

In hetzelfde Wetboek wordt een artikel 14*bis* ingevoegd, luidende:

Artikel 14bis. — Nationaliteitskeuze is alleen ontvankelijk indien de belanghebbende bewijst:

- of dat hij afstand heeft gedaan van zijn nationaliteit van oorsprong;
- of dat hij deze verliest door het feit zelf dat hij de Belgische nationaliteit verkrijgt.»

Art. 6

L'article 15 du même Code est remplacé par la disposition suivante:

« Article 15. — §1er. La déclaration d'option est faite devant l'officier de l'état civil du lieu où le déclarant a sa résidence principale; la déclaration est communiquée par l'officier de l'état civil au parquet du tribunal de première instance du ressort.

§ 2. Le procureur du Roi vérifie si le déclarant réunit les conditions suivantes:

1° son comportement manifeste clairement son désir de vivre avec des Belges et en harmonie avec eux;

2° il possède une volonté réelle et sincère de s'intégrer dans la communauté nationale; il démontre par les faits avoir une appartenance à la société belge; il existe des éléments concrets permettant d'attester de sa volonté réelle d'intégration;

3° il ne participe pas à des mouvements intégristes ou politiques, intolérants et hostiles à l'intégration et à la société occidentale;

4° il connaît la langue ou l'une des langues de la région dans laquelle il a sa résidence principale;

5° il ne fait pas l'objet d'un arrêté de renvoi ou d'expulsion;

6° il n'a pas été condamné à une peine privative de plus de six mois du chef d'une infraction commise avec violence sur les personnes, d'une infraction relative à la législation sur les stupéfiants ou d'une infraction relative à la prostitution.

§ 3. Sur avis du procureur du Roi, l'intéressé entendu ou appelé, le tribunal de première instance se prononce sur l'agrément de l'option. Il le refuse si les conditions reprises au § 2 du présent article ne sont pas réunies. Le refus ne rend pas irrecevable une déclaration ultérieure.

La décision est notifiée au déclarant par les soins du procureur du Roi. Dans les quinze jours de la notification, le déclarant et le procureur du Roi peuvent interjeter appel de la décision du tribunal, par requête adressée à la Cour d'appel. Celle-ci statue au regard des conditions du § 2 du présent article, après avis du procureur général, l'intéressé entendu ou appelé.

Les citations et notifications se font par la voie administrative.

Art. 6

Artikel 15 van hetzelfde Wetboek wordt vervangen door de volgende bepaling:

« Artikel 15. — § 1. De verklaring van nationaliteitskeuze wordt afgelegd voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de plaats waar de belanghebbende zijn hoofdverblijf heeft; de verklaring wordt door de ambtenaar van de burgerlijke stand overgezonden aan het parket van de rechtbank van eerste aanleg van het rechtsgebied.

§ 2. De procureur des Konings gaat na of de belanghebbende aan de volgende vereisten voldoet:

1° zijn handelwijze getuigt duidelijk van zijn wil tot samenleven met de Belgen en in harmonie met dezen;

2° hij bezit een wezenlijke en oprechte wil zich in de nationale gemeenschap te integreren; hij toont zijn aanhorigheid aan de Belgische samenleving met feiten aan; er zijn concrete elementen die kunnen getuigen van zijn werkelijke wil tot integratie;

3° hij neemt geen deel aan integristische of politieke bewegingen die onverdraagzaam en vijandig staan met betrekking tot integratie en de westerse samenleving;

4° hij kent de landstaal of een van de landstalen van het Gewest waar hij zijn hoofdverblijf heeft;

5° hij is niet het onderwerp noch van een terugwijzings- noch van een uitzettingsbesluit;

6° hij werd niet veroordeeld tot een gevangenisstraf van meer dan zes maanden wegens misdrijven met geweldpleging op personen, misdrijven tegen de wetgeving inzake verdovende middelen of tegen de wetgeving inzake prostitutie.

§ 3. De rechtbank van eerste aanleg doet, na het advies van de procureur des Konings te hebben ingewonnen en de belanghebbende te hebben gehoord of opgeroepen, uitspraak over de inwilliging van de nationaliteitskeuze. Zij weigert inwilliging wanneer aan in § 2 van dit artikel vermelde vereisten niet voldaan is. De weigering maakt een latere verklaring niet onontvankelijk.

Van de beslissing wordt aan de belanghebbende kennis gegeven door toedoen van de procureur des Konings. De belanghebbende en de procureur des Konings kunnen binnen vijftien dagen na de kennisgeving hoger beroep instellen tegen de beslissing van de rechtbank, bij een aan het hof van beroep gericht verzoekschrift. Dit hof doet uitspraak, gelet op de vereisten van § 2 van dit artikel, na het advies van de procureur-generaal te hebben ingewonnen en de belanghebbende te hebben gehoord of opgeroepen.

De dagvaardingen en de kennisgevingen geschieden langs administratieve weg.

§ 4. Le procureur du Roi invite le déclarant à lui remettre les pièces d'identité étrangères qu'il détient, notamment son passeport national.

Il transmet le dispositif de la décision définitive d'agrément, qui mentionne l'identité complète du déclarant, à l'officier de l'état civil du lieu de la résidence principale du déclarant.

§ 5. L'officier de l'état civil convoque le déclarant aux fins de recevoir son serment, en ces termes: « Je jure de servir fidèlement la patrie, de respecter la Constitution et les lois belges et d'accomplir loyalement mes devoirs de citoyen. »

L'officier de l'état civil procède alors à la transcription du dispositif de la décision d'agrément sur le registre mentionné à l'article 25.

L'option a effet à compter de la transcription. »

Art. 7

L'article 16 du même Code est remplacé par la disposition suivante:

« *Article 16.* — § 1er. Le mariage n'exerce de plein droit aucun effet sur la nationalité.

§ 2. L'étranger qui contracte mariage avec un conjoint de nationalité belge ou dont le conjoint acquiert la nationalité belge au cours du mariage, peut, si les époux ont résidé ensemble en Belgique pendant au moins deux ans et tant que dure la vie commune en Belgique, acquérir la nationalité belge par déclaration faite et agréée conformément à l'article 15. Le tribunal peut surseoir à statuer, pendant un temps qu'il détermine mais qui ne peut excéder deux ans si, pour des motifs propres à l'espèce, il estime que la durée de la résidence commune en Belgique est insuffisante pour lui permettre d'apprécier si le déclarant réunit bien les conditions de l'article 15, § 2. Le refus de l'agrément ne rend pas irrecevable une déclaration ultérieure. »

Art. 8

Un article 16bis, rédigé comme suit, est inséré dans le même Code:

« *Article 16bis.* — La déclaration n'est recevable que si l'intéressé prouve:

— soit avoir renoncé à sa nationalité d'origine;

§ 4. De procureur des Konings verzoekt de belanghebbende hem de in zijn bezit zijnde vreemde identiteitsstukken te overhandigen, inzonderheid zijn nationale reispas.

Hij overhandigt het beschikkende gedeelte van de onherroepelijke beslissing tot inwilliging, dat de volledige identiteit van de belanghebbende vermeldt, aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de plaats waar de belanghebbende zijn hoofdverblijf heeft.

§ 5. De ambtenaar van de burgerlijke stand roept de belanghebbende op teneinde zijn eed te ontvangen, in deze woorden: « Ik zweer het vaderland getrouw te dienen, de Grondwet en de Belgische wetten te eerbiedigen en mijn burgerlijke plichten loyaal te vervullen ».

De ambtenaar van de burgerlijke stand gaat dan over tot het overschrijven van het beschikkende gedeelte van de beslissing tot inwilliging in het register vermeld in artikel 25.

De nationaliteitskeuze heeft gevolg vanaf de overschrijving. »

Art. 7

Artikel 16 van hetzelfde Wetboek wordt vervangen als volgt:

« *Artikel 16.* — § 1. Het huwelijk heeft van rechtswege geen enkel gevolg op de nationaliteit.

§ 2. De vreemdeling die huwt met een Belg of wiens echtgenoot gedurende het huwelijk de Belgische nationaliteit verkrijgt, kan, indien de echtgenoten gedurende ten minste twee jaar in België samen hebben verbleven en zolang zij in België samenleven, door een overeenkomstig artikel 15 afgelegde en ingewilligde verklaring de Belgische nationaliteit verkrijgen. De rechtbank kan de uitspraak uitstellen gedurende een termijn die zij bepaalt maar die niet langer dan twee jaar mag belopen, indien zij, om redenen die eigen zijn aan het geval, van mening is dat de duur van het samenleven in België onvoldoende is om haar in staat te stellen te beoordelen of de belanghebbende wel voldoet aan de vereisten van artikel 15, § 2. De weigering van inwilliging maakt een latere verklaring niet onontvankelijk. »

Art. 8

In hetzelfde Wetboek wordt een artikel 16bis ingevoegd, luidende:

« *Artikel 16bis.* — De verklaring is alleen ontvankelijk indien de belanghebbende bewijst:

— of dat hij afstand heeft gedaan van zijn nationaliteit van oorsprong;

— soit perdre celle-ci par le seul effet de l'acquisition de la nationalité belge.»

Art. 9

L'alinéa 2 de l'article 19 du même Code est abrogé.

Art. 10

Un article 20bis, rédigé comme suit, est inséré dans le même Code:

« Article 20bis. — La demande de naturalisation n'est recevable que si l'intéressé prouve:

— soit avoir renoncé à sa nationalité d'origine;

— soit perdre celle-ci par le seul effet de l'acquisition de la nationalité belge.»

Art. 11

A l'article 21 du même Code, sont apportées les modifications suivantes:

1° Le deuxième alinéa du § 1er est remplacé par la disposition suivante: «Le procureur du Roi procède à une enquête aux fins d'établir si l'intéressé réunit les conditions de l'article 15, § 2.»

2° Au § 3, les mots «ou perd les attaches visées à l'article 19, deuxième alinéa» sont supprimés.

3° Le § 5 est remplacé par le texte suivant: «§ 5. L'acte de naturalisation voté par les Chambres et sanctionné par le Roi est notifié à l'intéressé par les soins du ministre de la Justice.

Dans les deux mois de la notification, l'intéressé prête le serment visé à l'article 15, § 5, entre les mains de l'officier de l'état civil et requiert celui-ci de transcrire l'acte dans un registre spécial.

L'acte n'a d'effet qu'à compter de la transcription.

Il est publié par extrait au *Moniteur belge* avec la mention de la date de transcription.»

Jacques VANDENHAUTE.
Herman DE CROO.
François-Xavier de DONNEA.
Jean BARZIN.

— of dat hij deze verliest door het feit zelf dat hij de Belgische nationaliteit verkrijgt.»

Art. 9

Het tweede lid van artikel 19 van hetzelfde Wetboek wordt opgeheven.

Art. 10

In hetzelfde Wetboek wordt een artikel 20bis ingevoegd, luidende:

« Artikel 20bis. — Het verzoek om naturalisatie is alleen ontvankelijk indien de belanghebbende bewijst:

— of dat hij afstand heeft gedaan van zijn nationaliteit van oorsprong;

— of dat hij deze verliest door het feit zelf dat hij de Belgische nationaliteit verkrijgt.»

Art. 11

In artikel 21 van hetzelfde Wetboek worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° Het tweede lid van § 1 wordt vervangen als volgt: «De procureur des Konings stelt een onderzoek in teneinde vast te stellen of de belanghebbende voldoet aan de vereisten van artikel 15, § 2.»

2° In § 3 vervallen de woorden: «of de in artikel 19, tweede lid, bedoelde band verliest».

3° § 5 wordt vervangen door de volgende bepaling: «Van de akte van naturalisatie, goedgekeurd door de Wetgevende Kamers en bekrachtigd door de Koning, wordt aan de belanghebbende kennis gegeven door toedoen van de Minister van Justitie.

Binnen twee maanden van de kennisgeving legt de belanghebbende de in het artikel 15, § 5, vermelde eed af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand en verzoekt hij deze de akte over te schrijven in een bijzonder register.

De akte heeft slechts gevolg vanaf de overschrijving.

Zij wordt bij uittreksel bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* met vermelding van de datum van de overschrijving.